

Μακεδονικά

Τόμ. 2

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

1941-1952

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
1953

Ζακυνθινά μυθικά διηγήσεις Περί Μεγάλου Αλεξάνδρου

Διονύσιος-Άγγελος Μινώτος, Στίλπων Π. Κυριακίδης

doi: [10.12681/makedonika.9281](https://doi.org/10.12681/makedonika.9281)

Copyright © 2016, Διονύσιος-Άγγελος Μινώτος, Στίλπων Π. Κυριακίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Μινώτος Δ.-Α., & Κυριακίδης Σ. Π. (2017). Ζακυνθινά μυθικά διηγήσεις Περί Μεγάλου Αλεξάνδρου. *Μακεδονικά*, 2, 687-696. <https://doi.org/10.12681/makedonika.9281>

ΖΑΚΥΝΘΙΝΑΙ ΜΥΘΙΚΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

1

Ὁ Μεγαλέξαντρος καὶ ὁ κακὸς τοῦ φίλος.

Μία φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦτουν α ἕνα βασιλικὸ ἀντρογόνο καὶ ἔκλαιόντουνα πῶς δὲν ἔκανε παιδία. Τὸ λοιπὸ μία νυχτία ἡ βασίλισσα ὠνειριιάστηκε. Εἶδε μία γριούλα καὶ το' εἶπε· «Μὴν πικραίνεσαι ἄλλο, κυρά μου, καὶ θὰ κάμῃς ἕνα παιδί, ποὺ δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἄλλο στὸν κόσμον. Νά! Πᾶρε καὶ τὸ νερὸ τῆς δυνάμης νᾶν τὸ ποτίζῃς μὲ δαῦτο, νὰ σοῦ γένῃ ἀντρειωμένο».

Ὅπως ἐξύπνησε ἀναφασμασμένη ¹ ἡ βασίλισσα, ἤυρνε ἀπάνου στὸ προσκέφαλό τῃ ἕνα μπουτσονάκι ² ἴσαμε μία δαχτυλήθρα μεγαλοῦτσικη γιομαῖτο ἀπὸ εὐτοῦνο τὸ νερό. Τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ φύλαξε ἀπάνου στὸ καλύτερό τῃ κόνισμα. «Ἡ ἡ χάρη τῃ πρέπει νὰ μ' ὠνειρίασε, ἡ Παναγία, ἡ ἡ Μοῖρα τοῦ παιδιοῦ» εἶπε μὲ τὸ νοῦ τῃ ἡ βασίλισσα, κὶ οὔτε τοῦ βασιλέα εἶπε τίποτοι μὴν πάη καὶ δὲν στρέξῃ ³ τὸ ὄνειρο, γιατί, βλέπεις, ἔτσι τὸ λές, δὲ στρέει.

Τὸ λοιπὸ ἐγγαστρῶθηκε κ' ἔκαμε ἕνα παιδί. Τί παιδί ἦταν ἐκεῖνο! Ὅσο ἐμεγάλωνε ἐγενότουνα πρᾶγμα ἀνέριπιστο. Νὰ σὲ κάμω νὰ καταλάβῃς, ὅσο ἐμεγάλωνε δὲν τὸ ἐχώραε τίποτοι. Τὸ νερὸ τῆς δυνάμης, βλέπεις. Ἐφτασε καὶ ἐγένικε ψηλὸ ἴσαμε τὰ σύγνεφα. Τοῦ εἶχανε ἐπίτηδες ἀγγειά δικά του, νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνῃ. Ἐκανε ἔτσι μὲ τὸ πηροῦνι του κ' ἐσήκωνε ἕνα βόιδι. Ἐσήκωνε μὲ τὰ χέρια του ἕνα βουτσὶ γιομαῖτο χρασί, γύρευε ⁴ ἀπὸ πόσα σταμνία. Οἱ ἀθρῶποι ἐμένανε στατικοί,⁵ ποὺ τότε τηράγανε, γιατί ἀπὸ μικρὸς ἔκανε πράματα ἀφύσικα. Γιὰ τὴν ὁμορφία του καὶ γιὰ τὴν ἀντρωσύνη του τότε βγάλανε Μεγαλέξαντρο.

Ἐκεῖ ποὺ ἔπαιζε σάν παιδάκι μία μέρα καὶ ἐμάζωνε χαλίκια ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἔκαμε ἕνα βουνό. Ἐμάζωνε πολλὰ καὶ ὀγλήγορα ὀγλήγορα κ' ἔκαμε τὸ Σκοπό.⁶ Ἀπὸ δαῦτονε εἶναι γεναμένο τὸ βουνὸ εὐτοῦνο. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ ἄλλο, ποὺ εἶναι ἀπάνου τὸ Κάστρο.⁷

Τὸ λοιπὸ ἦρθε μέρα κ' εἶπε· «Μὲ τὴ δύναμη, ὅπου ἔχω, ἐμένανε μοῦ πρέπει νὰ γενῇ δική μου οὐλή ἡ γῆς.—Νὰ πᾶς, παιδάκι μου, καὶ νὰ γενῇς ὀλουνοῦ τοῦ κόσμου βασιλιάς μὲ τὴν εὐκὴν μου. Τήραξε μονάχα μὴν πᾶς καὶ πέσῃς». (Ἐξαστόχησα νὰ σοῦ πῶ πῶς ἡ βασίλισσα ἐκεῖ ποὺ ὠνειριιάστηκε, ἡ γριούλα τς εἶπε πῶς τὸ παιδί ἂν τύχῃ καὶ πέσῃ καμμία φορὰ, δὲ θὰ ματασηκωθῇ. Ἄ δὲν ἔπεφτε, δὲ θὰ ἐπέθινε ποτέ. Γι' αὐτοῦνο τότε πρόσχε πάντα ἡ βασίλισσα κὶ ὠρκίζότουνα κὶ ὀϊδῖος κ' ἔλε-

¹ Ἀναφαντωμένη, δηλ. ἄνω κάτω ἀπὸ τὸν ὕπνο, ἀγουροξυπνημένη.

² Μπουκαλάκι. ³ Δὲν πραγματοποιηθῇ.

⁴ Φαντάσου. ⁵ Ἐκστατικοί. ⁶ Βουνὸ τῆς Ζακύνθου.

⁷ Κάστρο εἶναι τὸ ἐνετικὸ φρούριο, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦτο ἄλλοτε κτισμένη ἡ πόλις τῆς Ζακύνθου διὰ τὸν φόβον τῶν πειρατῶν.

γε' «Νά πέσω χάμου, ἃ δὲ σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια». Εὐτοῦνος ἦτουν α ὁρκος του. Βέβαια, τέτοιο μπόι ποῦ νὰ ματασηκωθῇ!) Ἐτοίμασε τὸ λοιπὸ οὐλα τὰ πάντα, φουσσᾶτα, στρατιῶτες, κ' ἔφυγε ἀπὸ τὴ χώρα του. Κανέννας δὲν τὸν ἔβανε κάτου. Ἦτουν α φόβος, τρόμος. Ἐπῆρε χῶρες μαό.¹

Ἀλλὰ μία μέρα ἔσακώθηκε μὲ τὸν καλύτερό του φίλο, τὸν πλέυ μπιστικό, καὶ τὸν ἔβρισε. Ἐκεῖνος, ἐπειδὴς τότε σκιαζότουνα, ἐμούλωσε, δὲν ἀναξε, περὶ ² ἀπὸ μέσα του εἶπε πὼς θὰν τότε συγυρίση. Ὁ Μεγαλέξαντρος δὲν ἦτουν α κακός, ἦτανε φούγας,³ καὶ σὲ λίγο ἔπεσε καὶ τοῦ μίλφιε τοῦ φίλου του καὶ τὸν εἶχε ὅπως πρῶτα. Ἀλλὰ ποῦ ἐκεῖνος! Φεῖδι κολοβό! Ἀπὸ μέσα του ἐδοῦλευε. Ἐπῆγε τὸ λοιπὸ μακριά χωρὶς νὰν τὸν ἰδῇ κανεὶς καὶ μὲ ἡσυχία καὶ μὲ ὑπομονὴ ἐκατάφερε κ' ἔκοψε ἀπὸ τὴ ρίζα ἓνα δέντρο θεώρατο. Γιαμὰ ⁴ τὸ βάνει ποστίτισο ⁵ ὁμορφα ὁμορφα καὶ κανεὶς δὲν τότε καταλάβαινε. Ἡ μαύρη ψυχὴ ἐβάσταινε τὴν κακία. Ὑστερα λοιπὸ ποῦ ἐγύρισε, εἶπε στὸ Μεγαλέξαντρο· «Πάμε, λέει, πολυχρονεμένε μου, νὰ κάνουμε ἓναν περίπατο, ποῦ εἶναι ὁμορφη μέρα;—Πάμε, λέει». Ἦξερε πὼς τοῦ ἄρεσε νὰ ξεκολῶνι τὰ μεγάλα δέντρα, γιὰ νὰ δείχνῃ τὴ δύναμή του Ἐτσι ἐφτάσανε ἐκεῖ. «Ἐ! λέει. Κοτζά μου δέντρο!» Ὁ Μεγαλέξαντρος ἐπῆρε φόρα κ' ἔκαμε νὰν τὸ τραυήξῃ. Κ' ἐκεῖνο, ὅπως ἦτουν α ποστίτισο, πέφτει ἀμέσως, κ' ἔπεσε κι ὁ Μεγαλέξαντρος μὲ τὸ κεφάλι ὀπίσω. «Ἐ! ἔ! ἔ! Ποῦ νὰ σηκωθῇ ἄλλο! Ἄν ἤθελε δὲ συμβῇ εὐτοῦνο, νὰ ἰδῇς ἦθε νὰ ξῇ ἀκόμα.

(Ἀπὸ τὸν Παναγιώτη Μετάνιοι, χρόνων 79, χωριὸ Γραγάκι, Ζάκυνθος, ἀγράμματος).

2

Ὁ Μεγαλέξαντρος κ' ἡ βασιλοπούλα ἡ μάῖσσα.

Μία φορὰ κ' ἓναν καιρὸ ἦτουν α μία βασιλοπούλα ὠραία, ποῦ δὲν ὑπαρχε δεύτερη στὸν κόσμο. Τὸ λοιπὸ τί τῇ ἐβουλήθηκε! Νὰ πάρῃ γι' ἄντρα τῇ τὸν Ἥλιο! Μηγίς μὴ γένοιτο νὰ πάρῃ ἄλλον. Οὐλα τὰ βασιλόπουλα, ποῦ ἐστέρνανε προξενειά, ἐπαίρνανε τὴν ἀποχυλωμένη ⁶ τους. «Δὲν εἶναι κανεὶς ἄλλος γιὰ μένανε!» ἤλεγε. Ὅπου κάπως τὸ ἐκατάλαβε ὁ Ἥλιος, γιατί ἀπὸ τὴν αὐγή, ποῦ ἐχάραζε ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα, ἴσαιμε τὴν ὥρα, ποῦ βασίλευε, ἐκαθότουνα μὲ μία καθήκλα ἀπέναντι καὶ τότε τήραε. Ὅπου φαντάσου τί κάλλη εἶχε εὐτούνη ἡ κοπέλλα, ποῦ ὁ Ἥλιος ἐκατέβηκε ἀπὸ τὸ βασιλεῖο ἐδῶ χάμου καὶ τῇ εἶπε· «Θὰ κάνουμε ἓνα παιδί. Τὸ παιδὶ εὐτοῦνο θὰ κάμῃ δικό του οὐλο τὸν κόσμο καὶ θὰν τονέ βασιλέψῃ καὶ γιαμὰ θὰν τονέ πάρω κοντά μου στὸ βασιλεῖό μου, γιατί ἐγὼ δὲν ἔχω ἄλλο παιδί.» Τὸ λοιπὸ ἡ βασιλοπούλα τὸ ἐπαρδέχτηκε, ἔσμιξε μὲ τὸν Ἥλιο καὶ ἐγγαστρώθηκε κ' ἔτσι ἦρθε ἡ ὥρα τῇ ἔκαμε ἓνα παιδί, ἄστρο μοναχό. Γι' αὐτοῦνο τὸ βγάλανε Ἀλέξαντρο.

Τὸ παιδὶ ἐμεγάλωνε κ' ἦρθε καὶ γίνεκε μεγάλος βασιλέας. Ἡ μάνα του ἡ καϊμένη ἐμαρσινότουνα, ὅσο τὸν ἤβλεπε. «Τήρα, ἦλε ἀπὸ μέσα τῇ, ὅπως μοῦ τὰ εἶπε ὁ πατέρας του γένουνται οὐλα! Ἐπῆρε βασιλεία, χῶρες, οὐλα δικὰ του!» Ὅπου εἶπε· «Θὰν τοῦ τὰ ἐξομολογηθῶ οὐλα». «Παιδάκι μου λέει, εὐτοῦνο καὶ εὐτοῦνο. Καὶ τώρα κοντεύει ὁ καιρὸς, ποῦ θὰ κατέβῃ ὁ Ἥλιος νὰ σὲ πάρῃ. Ἐδῶ χάμου ἔχεις τόσα βασιλεία, τόσα καλά! Ἐγὼ ξέρω ποῦ βρίσκεται τὸ ἀθάνατο νερό. Θὰ σοῦ πῶ νὰ πῆς νὰν τό βρῇς, κι ἅμα τὸ πιῇς δὲν θὰ μπορέσῃ ὁ Ἥλιος νὰ σὲ πατσάρῃ⁷ καὶ ποτὲ σου δὲ θὰ πάθῃς τίποται». Ὁ Μεγαλέξαντρος τὸ ἐπαρδέχτηκε. Τοῦ ἐτοίμασε

¹ Πολλές. ² Παρά. ³ Ποῦ θυμώνει εὐκολα χωρὶς κακία.

⁴ Ὑστερα, ἔπειτα. ⁵ Ψεύτικο, τεχνητό. ⁶ Τὰ βρεμένα τους. ⁷ Ἐγγίσῃ.

ὅ,τι τοῦ χρειαζότουνα γιὰ τὸ ταξεῖδι καὶ τὸν ὁρμήνευσε ποῦ νὰ πάη. Ἀλλὰ τοῦ 'πε· «Πρόσεξε νὰ μὴ μιλήσης σ' ἄνθρωπο ποῦ θὰ πηγαίνης».

Τὸ λοιπὸ ἐξεκίνησε. Ἐπῆε ἐκεῖ ποῦ τοῦ 'πε ἡ μάνα του, ἡ βασίλισσα, κ' ἠῦρκε τὸ ἀθάνατο νερό κι ὡς καθῶς ἐγύριζε μὲ τὸ ἀσκάκι του γιομᾶτο ἀπὸ δαῦτο, στὴ μέση τοῦ δρόμου βλέπει ἕνα τεχνίτη χρυσοῦ κ' ἔφτειανε ἕνα μεγάλο πουλί χρυσοῦ, ἕναν αἰτό, τζόγια! Ὁ Μεγαλέξαντρος δὲν ἐβάσταξε κ' εἶπε· «Τί πρᾶμα εἶναι εὐτοῦνο!» Ὁ τεχνίτης ἦτουνα ἡ Μοῖρα του, ποῦ τοῦ 'χε γραμμένο. «Ἀφέντη μου, παντρεύεται ἡ βασιλοπούλα τῇ χώρας ἐκουτηνῆς καὶ θὰ τῇ τονὲ χαρίσω». Ὁ Μεγαλέξαντρος εἶπε ἀπὸ μέσα του· «Δέ στέκει νὰ παντρεύεται ἡ βασιλοπούλα καὶ νὰ μὴ τῇ πάω ἕνα δῶρο». «Μοῦ τὸ πουλεῖς, λέει, τὸ πουλί; Ὅσο κάνει νὰ στὸ πλερώσω.—Μετὰ χαρᾶς σου. Γιὰ τὴν ἀφεντιά σου πάει νὰ τῇ τὸ χαρίσης, ἀφέντη μου. Πᾶρ' το!» Τὸ λοιπὸ δὲν ἤξερω τί πλερωμὴ τοῦ ὅδε βασιλικιά καὶ τὸ ἐπῆρε. Καὶ ἐτότενες ἐσκέφτηκε ὅσα τοῦ εἶχε εἰπωμένα ἡ μάνα του. «Πάει, εἶπε ἀπὸ μέσα του. Ὅ,τι ἐγίνηκε, ἐγίνηκε».

Εὐτοῦνος ὁ αἰτὸς τότε χώρσε ἴσια ἴσια καὶ τὴ νύχτα, ποῦ δὲν ἦτουνα κανεῖς, ἐπῆε στὴν πλατεία ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παλάτι τῇ βασιλοπούλας, τὸν ἔστησε καὶ ἐμπῆκε μέσα. Τὴν αὐγή, ποῦ ἐκείνη ἐξύπνησε, τὰ ἔχασε ποῦ εἶδε ἐκεῖνο τὸν αἰτό. Δὲν εἶχε ματαιειδωμένα τέτοια τζόγια. Ἐδιάταξε καὶ τῇ τονὲ πήγανε ἀπάνου καὶ τὸν ἔβαλε στὴν κάμαρά τῃ. Τὸ βράδυ, ὅπου οὔλοι ἐκοιμώντανε, ἐβγήκε ἀπὸ τὸ πουλί καὶ τῇ ὅδεσε γνῶρα καὶ τῇ τὰ εἶπε οὔλα, γιατί ἐβουρλίστηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῃ. Καὶ ἐκείνη ἦτανε μάλιστα καὶ τὴν εἶχε βαρμένη ἡ Μοῖρα του, ὅπως τὸν τεχνίτη, κ' ἔκτισε πὼς τότε θέλει γιὰ ἄντρα τῃ κι ἀρχίνησε νὰ τονὲ χαϊδεύῃ· κι ἀπάνου στὰ χεῖρδια ἔβγαλε ἕνα μαχαῖρι καὶ τοῦ ὅσκισε τὸ ἀσκάκι, ποῦ εἶχε τὸ ἀθάνατο νερό.

(Ἀπὸ τὸν Παναγιώτη Μετάνοιο, χρόνων 79, χωρίον Τραγάκι, Ζάκυνθος, ἀγράμματο).

3

Ὁ Μεγαλέξαντρος δ γιὸς τοῦ ἡλίου.

Ἦτουνα μία βασίλισσα καὶ δὲν ἔκανε παιδιά κ' εἶχε μαράζι γι' αὐτοῦνο. Κι ὅλο ἔκλαιε, ἔκλαιε. Οὔτε τὸν ἄντρα τῃ εἶχε νὰν τὴ παρηγορήσῃ. Ἐλεῖπε ὅλο σὲ πολέμους. Ἀλλὰ ἦτουνα καὶ πολὺ ὠραία γυναῖκα. Ὅπου ἐσυνήθαι καὶ ἐνιβότουνα καὶ ἐκαθότουνα στὸ προσηλιακό.

Τοῦ ἄρεσε τοῦ ἡλίου, ποῦ τὴν ἤβλεπε· «Μωρέ, δὲν εἶναι καλὰ, λέει, νὰ κάμω ἕνα παιδί μὲ δαύτη; Καὶ μὲ τὸ 'χω καὶ γὼ νὰ κάμω ἕνα». Τὸ λοιπὸ ἐκατέβηκε μιὰ φορὰ καὶ τὸ εἶπε· «Ἐγὼ σ' ἀγαπᾶω κι ἄ μ' ἀγαπᾷς καὶ σύ, δέξου νὰ κάνουμε παιδί». Ἡ βασίλισσα ἐθαμπώθηκε ἡ κακομοῖρα, ποῦ τὸν εἶδε κοντά τῃ. «Μπορῶ νὰ πῶ τὸ ὅχι σ' ἕνα τέτοιο βασιλιά; τοῦ εἶπε. Εἶμαι ἄξια ἐγὼ;» Ὁ ἡλῖος τὸ ἀποκρίθηκε· «Ὅμως μὲ τὴ συμφωνία πὼς δὲ θὰν τὸ 'χῃς πάντα τὸ παιδί ἐσύ. Θὰν τὸ πάρω νὰ βασιλέψῃ στὸ βασιλείό μου.—Καὶ τί ἄλλο θέλω ἀπὸ νὰ βασιλεύῃ στὸν οὐρανό;» εἶπε ἡ βασίλισσα.

Καὶ στοὶ ἐννιά μῆνες ἐγεννήθηκε ἕνα παιδί, ἕνα ἄστρο, ὅπου ὅσο τὸ ἤβλεπε κ' ἐσκαφτότουνα πὼς θὰ ὕθῃ ἡ ὥρα νὰν τῇ τὸ πάρη, δὲν ἠμπόρειε νὰν τὸ ὑποφέρῃ. Ἐκλειοῦσε πόρτες, χαρμαῖδες, μὴν πάη καὶ τῇ τονὲ κλέψῃ ὁ ἡλῖος κρυφά. Ὅσο ἐμεγάλωνε τὸ παιδί, τόσο ἐγενότουνα ὁμορφο καὶ ἀντρεῖο καὶ τὸ ἐλέγανε γι' αὐτὸ Μεγαλέξαντρο.

¹ Χαρά, θησαυρός.

Ἡ καϊμένη ἡ βασίλισσα οὐλο ὑποφέρειζε γιὰ αὐτόνε καὶ ἐσκεφτότουνα πῶς νὰ γελᾷ τὸν Ἥλιο, νὰ μὴν τοῦ δώσῃ τὸν υἱό του. Ὅπου ἀρχίνησε νὰ μπαλιγάρῃ ἡ τοῦ παιδὶ κι οὐλα εὐτοῦνα καὶ νὰν τοῦ λέῃ· «Παιδάκι μου, δὲν εἶναι μεγάλος ὁ κόσμος οὐλος νὰν τότε κάμῃς δικόνε σου; Παρὶ τί θὰ καταλάβῃς νὰ βασιλεύῃς ἐκεῖ ἀπάνου; Κανένας δὲ θὰ σὲ ξαναδῇ ἀπὸ τοοὶ δικούς σου.» Ὅπου ἀπὸ δῶ ἀπὸ κει τὸν ἐκατάφερε. «Ἀμὴ ὁ πατέρας μου, ποὺ θὰ μὲ θέλῃ; Τί θὰ γένῃ;» εἶπε τὸ παιδί. Λέει ἐκείνη· «Ἐγνοια σου κ' ἐγὼ ἔχω νὰ κάμω. Δὲ θὰν τονὲ ἀφῶσω. Μοναχὰ νὰ προσέχουμε στὸν ὕπνο σου, ἂν τύχῃ καὶ κοιμηθῇς μέρα, γιὰτὶ εὐτοῦνος τὴ νύχτα κοιμᾶται καὶ δὲ φαίνεται. Ἐγὼ θὰ στέκω ἀπὸ πάνω σου, νὰ σὲ φυλάω.» Ὅπως κι ὅλας τονὲ φύλαε, τονὲ φύλαε.

Ἀλλὰ ὁ Μεγαλέξαντρος ἀρχίνησε κ' ἐβαρειότουνα τὸ βασίλειό του καὶ μία μέρα λέει στὴ μάνα του· «Μητέρα, λέει, ἐβαρέθηκα. Θὰ πάρω νὰ πάω καὶ σ' ἄλλα βασιλεια, νὰν τὰ κάμω δικὰ μου.» Τί νὰν τοῦ πῇ ἡ μάνα του ἡ κακομοῖρα! «Καλὰ, λέει, παιδάκι μου. Νὰ πᾶς ἐδῶ στὴ γῆ; ὅπου θέλεις. Μοναχὰ σ' ὀρκίζω στὸ γάλα, ποὺ ἔχεις φρωμένο ἀπὸ μένανε, ἂν τύχῃ καὶ κοιμηθῇς μέρα, νὰ βάλῃς ἄθρωπο νὰ σὲ φυλάῃ, μὴν τύχῃ καὶ τρυπώσῃ καμμία ὥρα ὁ ἥλιος καὶ σὲ πάρῃ. — Ἐγνοια σου, λέει, μαννοῦλα μου. Θὰ προσέχω σὰν νὰ 'σουν αἰσού.» Ὅπως κιόλας ποτέ του δὲν ἐκοιμότουνα ἀπόγιομα. Εἶχε ἓνα στρατιώτη μπιστεμένο του καὶ μόνε ἔκανε πῶς λαγιάζει τονὲ ξύπναε.

Ἀμὴ μία μέρα (τί εἶναι ἡ τύχη! Ὅσα θέλεις κάνε), ἐκεῖ ποὺ ἐπερίμενε τὸ φρετὸ του στὸ βασιλικὸ τραπέζι, τονὲ πῆρε ὁ ὕπνος, γιὰτὶ ἦτουνα κακονυχτισμένος. Ὁ ἥλιος εὐτόυνη τὴ στιγμή ἐφύλαε. Δὲν ἤθελε τίποτοι ἄλλο. Ἔστειλε μία ἀχτίνα του καὶ τονὲ πῆρε. Ἀπὸ τότενες ὁ Μεγαλέξαντρος ζῆ ἐκεῖ ἀπάνου μὲ τὸν πατέρα του καὶ βασιλεύει.

(Ἀπὸ τὴν Ἀντζόλα Ἀρβανιτάκη, 76 χρόνων, ἀγράμματη, χωρίον Τραγάκι, Ζάκυνθος).

4

Ὁ ἀχάριστος βασιλεὺς Μεγαλέξαντρος.

Μία φορὰ κ' ἔναν καιρὸ ἦταν ἓνας καὶ τὸν ἐλέγανε Μεγαλέξαντρο. Κ' εὐτοῦνος ὁ ἀνθρωπος ἦτανε πολὺ ἐξυπνος καὶ δυνατός. Μὲ οὐλα τὰ καλὰ τὸν ἐμοιράνανε οἱ Μοῖρες. Ἀλλὰ ἡ τρίτη, ποὺ τήνε λένε Κουτσοδαϊμόνιο, γιὰτὶ οὐλο θέλει νὰ χολάῃ τὸ καλὸ, τοῦ ὅκαε κ' ἓνα κακό· νὰ 'ναι πάντα του ἀχάριστος.

Τὸ λοιπὸ ἅμα ἀνανοήθηκε² τὸν κόσμος, τί τοῦ ἐσακαρφίστηκε!³ Τοῦ ἐβουλήθηκε νὰ πάρῃ τὴ θέση τοῦ Ἥλιου στὸν οὐρανόν. Ἦτανε, βλέπεις, δλόξανθος, ὅπως εἶναι τὸ χρυσάφι, καὶ τὰ μαλλιά του ἐφτάνανε ἴσαμε κάτω ἀπὸ τὴν ἀντρεία του. Οὐλα του ἦτανε χρυσά, ὅπως εἶναι τὸ χρυσάφι, ὥς καὶ ἡ γλῶσσα του. Ἀλλὰ ὅσο ἐμεγάλωνε, τόσο περισσότερο τοῦ ἐμεγάλωνε ἡ τουβουλιά⁴ καὶ μία μέρα δίνει μία ἀπὸ τὴν Τούρλα⁵ τοῦ Σκοποῦ, γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν ἥλιο καὶ νὰν τονὲ ρίξῃ κάτω, γιὰ νὰ παλέψουνε, κι ὅποιος ἤθελε κερδίσει, ἐκεῖνος ἦθε νὰ βασιλέψῃ. Ὁ Θεὸς τότε μίσησε γι' αὐτοῦνο. «Μωρέ, πές, λέει, καὶ δόξα σοι ὁ Θεός!» Καὶ μὲ τὴ φόρα ποὺ ὅωσε, πάει.⁶

(Ἀπὸ τὴν Ἀντζόλα Ἀρβανιτάκη, χρόνων 76, ἀγράμματη, χωρίον Τραγάκι, Ζάκυνθος).

¹ Καλοπιάνη.² Ἐκατάλαβε.³ Τοῦ ἦρθε στὸ νοῦ.⁴ Τρέλλα, λόξα.⁵ Ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ.⁶ Δηλαδὴ πέθανε.

5

Γιατὶ ἐπέθανε ὁ Μεγαλέξαντρος.

Μία φορὰ κ' ἔναν καιρὸ ἦτουν αἱ μίαι βασιλίσσαι καὶ δὲν ἔκανε παιδία κ' ἔκλειε καὶ ἐδερνότουνα. Ὅπου μὲ τὰ πολλὰ τὴν ὠνεύρισε Ἄγγελος Κυρίου πὼς θὰ γγα-στρωθῇ καὶ θὰ κάμῃ παιδί σερνικό. Ὅπως κιόλας στοῖ ἐννέα μῆνες ἔκαμε ἓνα παιδί, ἓναν ἥλιο. Καὶ ἐπειδὴς ἦτουν αἱ ψημένη ἡ μάννα του, ποὺ δὲν ἔκανε παιδία τόσον καιρὸ, ἔπῃε κ' ἠῦρθε οὐλές τοῖ μάϊσσαι, γιὰ νὰν τοῖ ποῦνε τί νὰ κάμῃ, νὰ ζήσῃ γιὰ πάντα τὸ παιδί τῷ. Ἡ μία ἀπὸ αὐτὲς τοῖ ὅσας τὸ νερὸ τοῖ δύναιμις καὶ ἄλλη τὸ ἀθάνατο νερὸ.

Ὅπου κάθε ποὺ τὸν ἐπότιζε ἡ βασιλίσσα, τότε ρώταε· «Πὼς ἀκούεσαι τώρα;» Καὶ ὅσο τοῖ ἔλεγε «Μοῦ φαίνεται πὼς μπορῶ νὰ σηκώσω ὁδὸ ἐτοῦτο τὸ παλάτι τὸ μαρμαρένιο», ὁδὸ τοῖ δίνει καὶ τότε πότιζε. Ἔτσι ἦρθε ὥρα καὶ τοῖ πε «Ἐχω ὄρεξη νὰ κουνήσω ὁδὸ τὸν κόσμον», δὲν τοῖ ὅσας ἄλλο.

Ἀλλὰ ἦτουν αἱ ἑσῆ αδερφός του κακὸς καὶ τότε ζήλευε. «Καὶ τί εἶναι εὐ-τοῦνος, ἦλεε, γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ; Ἀνθρώπος δὲν εἶναι σὰ καὶ μᾶς;» Καὶ δὲν ἤξερω πὼς τὸ ἐκατάφερε καὶ τοῖ ὅσας κ' ἦπε ἀπὸ τὸ βοτάνι τοῖ θανάτου. Εἰδεμὴ ἦθε νὰ ζῇ ὡς καὶ τώρα.

(Ἀπὸ τὴν Ἀντζόλα Ἀρβανιτάκη, χρόνων 76, ἀγράφματη, χωρίον Τραγάκι, Ζάκυνθος).

6

Ὁ Μεγαλέξαντρος καὶ ἡ νεράϊδα τοῖ θάλασσαι.

Ὁ Μεγαλέξαντρος ἐκαμάρωνε γιὰ τὸν ψῆλο του. Καὶ τί τοῖ ἄρесе; Νὰ βάνῃ τὸ κεφάλι του νὰ σκεπάζῃ τὸ φῶς τοῖ ἡλίου καὶ νὰ κουνῇ τὰ σύγνεφα. Κάθε λίγο εὐτοῦνο.

Ὅπου ὁ ἥλιος, μία δύο, ἐβαρέθηκε. «Δὲν εἶναι δουλειὰ εὐτοῦνη, εἶπε ἀπὸ μέσα του, Ἐγὼ θὰν τότε σιάξω. Ἐγὼ διατάζω καὶ θὰ μοῖ κάμῃ καὶ τὸ νετόρο.¹»

Ἐπῃε κ' ἠῦρθε μία ἀνεράϊδα τοῖ θάλασσαι. «Σ' ἀρέσει, κυρά μου, εὐτοῦ-νος ὁ λεβέντης; — Μπορεῖ νὰ μὴ μ' ἀρέσῃ; — Εἶναι ὁ ἀφέντης τοῖ στεριάς. Τότε θέ-λεις γι' ἄντρα σου; — Τότε θέλω, μὰ τὴ θάλασσα, τὴ μάννα μου. Ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶμαι ἡσυχὴ πὼς δὲ θὰ μοῖ τότε πάρῃ καμμία ἄλλη, θὰν τότε πάρω ἀπὸ τὴ γῆς. — Καὶ ρωτᾷς κιόλας;»

Ὅπου δὲν ἤξερω τί μάγια ἔκαμε στὸ Μεγαλέξαντρο καὶ ἔβουρλίστηκε γιὰ τὴν ἀνεράϊδα. Καὶ δὲν ἐσκεφτότουνα τίποτε ἄλλο περὶ πὼς νὰν τῇνε κάμῃ γυναῖκα του. «Δὲ θέλω νὰ γλέπω ἄλλο τὸν κόσμον, κυρά μου, περὶ ἐσένανε μοναχά.» Καὶ ὅπως ἐκείνη τὸν εἶχε στὴν ἀγκαλιά τῇ, ἐκεῖνος ἔμεινε.²

Εἶδες ἐκεῖνο τὸ βράχο, ποὺ εἶναι σὰν κεφάλι ἐκεῖ στ' Ἀργάσι; Ἐ! Εἶναι τὸ κεφάλι του.

(Ἀπὸ τὴν Ἀντζόλα Ἀρβανιτάκη, χρόνων 76, ἀγράφματη, χωρίον Τραγάκι, Ζάκυνθος).

7

Ὁ ζηλιάρης ξάδερφος τοῖ Μεγαλέξαντρος.

Ὁ Μεγαλέξαντρος, ποὺ ἦτουν αἱ μικρός, ἔκανε καλὰ μὲ μίας καὶ τὰ ἐκατό του ξαδέρφη. Τὰ παῖρνε οὐλα μὲ τὰ χέρια του καὶ ἐκαθότουνα ἀπάνου στὰ κεφάλια

¹ Δόκτωρ. Ἐδῶ μὲ τὴ σημασία τοῖ δασκάλου.

² Ἐπέθανε.

τους. Ποῦ νὰ κουνιστοῦνε ἐκεῖνα τὰ κακομοιριασμένα! Ἀνεβαίνανε σὲ κανένα δέντρο, νὰ φᾶνε φρούτα; Μὲ μία κλωτοῖα τὰ ῥιχνε κάτω. Πᾶνε καὶ κλαδιά καὶ οὐλα. Τὸ λοιπὸ ἕνας ἀπὸ δαύτους δὲν ἠμπόρειε νὰν τότε χωνέψῃ σὲ κανένα τρόπο. Τόνη ζήλευε. Καὶ κεῖ ποὺ ἦτοῦνα ποτισμένος ἀπὸ τὴ μάinna του μὲ τὸ ὄθανάτο νερό, δὲν ἤξερω πῶς ἐκατάφερε καὶ ἔβαλε στὴ θέση του τὸ νερὸ τοῦ θανάτου κ' ἤπιε ἀπὸ αὐτοῦ ὁ Μεγαλέξαντρος. Ἄν δὲν τὸ ἔπινε, σοῦ λέει, δὲν θὰ ἐπέθαινε ποτέ!

(Ἀπὸ τὴν Πανωραία Ψηλοῦ, χρόνων 82, ἀγράμματη, χωρίον Βολίμες, Ζάκυνθος).

8

Ἡ περηφάνεια τοῦ Μεγαλέξαντρου.

Ὁ Μεγαλέξαντρος ἦταν ἕνας ἄνθρωπος, πῶς νὰ στὸ πῶ, ἄλλο πράμα. Ἡ περηφάνεια του τὸν ἔφαι. Ἦλεγε· «Εἶμαι καπάτσος νὰ γυρίσω μὲ μίας ἐκατὸ φορὲς τὸ Σκοπὸ. Μπορῶ μὲ τὰ χέρια μου νὰ ἀναταράξω οὐλὴ τὴ θάλασσα, νὰν τήνε σηκώσω νὰ πάη νὰ φτάσῃ τὰ βουνὰ καὶ νὰ κάμω νὰ μαλινάρουνε¹ τὰ ψάρια. Τὸν Ὠκεανὸ θὰ περάσω μὲ τὰ πόδια μου. Δὲ μοῦ σώνει ἡ γῆς».

Τὸ λοιπὸ ἄλλο δὲ κάνει σκίφο² στὸ Θεὸ ἀπὸ τὸν περήφανο ἄνθρωπο. Ἀστρα πελέκι τ' οὐρανοῦ τόνη ἐσκότωσε.

(Ἀπὸ τὴν Κατίνα Φερτσαδᾶ, χρόνων 60, ἀγράμματη, χωρίον Ἅγιος Λάζαρος, Ζάκυνθος).

9

Ἡ ἀντρωσύνη τοῦ Μεγαλέξαντρου.

Ὁ Μεγαλέξαντρος εἶχε γιὰ μάinna του τὴν ἀντρωσύνη. Γι' αὐτοῦνο οὐλοὶ τόνη σκιαζόντανε καὶ ἐγονατίζανε ὀμπροστά του. Καὶ σκλάβα του ἔιχε τὴ φωτιά, γιὰ νὰν τοῦ μαγειρεύῃ οὐλὴ τὴν ὥρα, γιατί οὐλο ἔτρωε. Μία μαγερεψία τρακόσια βόδια. Γειά χαρά, κι ἀλήθεια λέγω.

(Ἀπὸ τὴν Κατίνα Φερτσαδᾶ, χρόνων 60, ἀγράμματη, χωρίον Ἅγιος Λάζαρος, Ζάκυνθος).

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ—ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΙΝΩΤΟΣ

[Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ λαοὶ ἐλαχίστην ἔχουν ἱστορικὴν μνήμην.³ Μεγάλαι ἱστορικαὶ μορφαὶ καὶ ἱστορικὰ γεγονότα μετὰ πάροδον ὀλίγων γενεῶν ἐξαφανίζονται ἐκ τῆς λαϊκῆς μνήμης. Παραμένουν μόνον ὅσα περιεβλήθησαν μὲ τὸ ἔνδυμα τοῦ μύθου ἢ τῆς δημώδους ποιήσεως. Ἐξ ὁλοκλήρου τῆς ἀρχαιότητος τὸ μόνον πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἐπέζησεν εἰς τὴν λαϊκὴν μνήμην, εἶναι τὸ πρόσωπον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου,⁴ διότι ἐνωρὶς ἐγίνε μυθικόν, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ μυθικὴ αὐτοῦ ἱστορία, ἡ ἀποδιομένη ψευδὴς εἰς τὸν συνοδευόμενον αὐτὸν εἰς τὴν ἐκστρατείαν του συγγενὴ τοῦ Ἀριστοτέλους ἱστορικὸν Καλλισθένη.

¹ Τρομάζουνε.

² Ἀηδία, ἀποστροφή.

³ Πρβλ. Στίλπωνος Π. Κυριακίδου, Ἑλληνικὴ Λαογραφία. Μέρους Α' Μνημεῖα τοῦ λόγου. Ἀθήναι 1923, σ. 155 κθ. Τοῦ Ἰδίου, Ἡ δημώδης ἑλληνικὴ ποίησις καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Λαογραφία τ. IB' σ. 470.

⁴ Εἰς τινὰς παραδόσεις, δημοσιευθεῖσας ὑπὸ τοῦ Πολίτου, ἀναφέρονται ὁ Ἀριστομένης (ἀρ. 98, 99), ὁ Φίλιππος (ἀρ. 154) καὶ εἰ τις ἄλλος Νομίζω ὅτι τὰ εἰς τὰς παραδόσεις ταύτας ἱστορικὰ ὀνόματα προέρχονται ἐκ λογίας ἐπιδράσεως.

Καί ἐκτὸς ὅμως τῶν ψευδοκαλλισθενείων μύθων περί τὸν 'Αλέξανδρον ἐπλάσθησαν διάφοροι μυθικαὶ διηγήσεις, ὅπως εἶναι π. χ. ἡ παράδοσις διὰ τὴν φάτιν του ἵππου του εἰς τοὺς Φιλίππους,¹ ὁ αἰτιολογικὸς μῦθος διὰ τὸ κάλυμμα τῶν Καρχακουνισσῶν² καὶ εἰς τις ἄλλη. Πάντως αἱ διηγήσεις αὗται δὲν εἶναι πολυάριθμοι. Διὰ τοῦτο καὶ εἶναι εὐπρόσδεκτοι αἱ ἀνωτέρω ἐκ Ζακύνθου προερχόμεναι καὶ ἀγνωστοὶ ἀλλαχόθεν, εἰς τὰς ὁποίας περὶ τὸν μέγαν Μακεδόνα βασιλέα συνεκεντρώθησαν ἀρκετὰ καθαρῶς παραμυθικὰ στοιχεῖα, οὕτως ὥστε οὗτος ἀπὸ προσώπου ἱστορικοῦ κατήντησεν ἥρως παραμυθίων.

Ὅλων τῶν μυθικῶν τούτων διηγήσεων ὑπόθεσις εἶναι κυρίως ὁ θάνατος τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Κατὰ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν οἱ μεγάλοι ἄνδρες δὲν πρέπει νὰ ἀποθνήσκουν, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐπλάσθησαν οἱ μῦθοι περὶ πολυχρονίου ὕπνου ἢ μαρμαρώματος αὐτῶν, ἐκ τοῦ ὁποίου κάποτε θὰ ἐπονέλθουν εἰς τὴν ζωὴν.³ Ὅταν ὅμως αὕτη πεισθῇ ὅτι ἐπῆλθεν ὁ θάνατος, ὅπως συμβαίνει μὲ τὸν Μέγαν 'Αλέξανδρον, ὅτε ἀναζητεῖται ὁ λόγος αὐτοῦ. Περί τὸν λόγον τοῦτον κυρίως περιστρέφονται καὶ αἱ ἀνωτέρω δημοσιευόμεναι διηγήσεις.

Τὰς διηγήσεις ταύτας ἐδημοσιεύσαμεν εὐχαρίστως, μολοντί δὲν προέρχοντα, ἐκ Μακεδονίας, πρῶτον διότι ἀναφέρονται εἰς τὸν μέγαν Μακεδόνα βασιλέα καὶ δεύτερον διὰ νὰ δώσωμεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς Μακεδόνας ἀναγνώστας νὰ περισυλλέξωσι παρομοίας τυχόν ἐκ Μακεδονίας.

Παραθέτομεν κατωτέρω μερικὰς προχείρους παρατηρήσεις, σχετικὰς πρὸς τὴν μυθικὴν αὐτῶν σύστασιν.

Εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 1 διήγησιν ἡ γέννησις τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου περιγράφεται ὡς θαυμαστὴ, γενομένη τῇ ἐπεμβάσει θείας τινὸς δυνάμεως, πιθανῶς τῆς Μοίρας, ἥτις καὶ τὴν προεξαγγέλλει ἐν ὄνειρῳ εἰς τὴν μητέρα του. Εἰς αὐτὴν παραδίδεται καὶ φαλίδιον, περιέχον τὸ νερὸ τῆς δυνάμεως.

Τὸ νερὸ τοῦτο, ἀγνωστον, εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον, ἀλλαχόθεν, ἐπλάσθη πιθανῶς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀθάνατο νερὸ, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ὑπεράνθρωπον σωματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ δύναμιν τοῦ 'Αλεξάνδρου, ὅπως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ αὐτὸ νερὸ ἐπλάσθη, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη, τὸ νερὸ ἢ τὸ βοτάνι τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐπομένους παραδόσεις.⁴

Τὸν 'Αλέξανδρον ἐν τῇ διηγέσει ταύτῃ ἡ λαϊκὴ φαντασία ἔπλασεν ὡς Γίγαντα, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔργον τῆς κατακτήσεως τοῦ κόσμου ὑπῆρξε γιγάντιον. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Γίγαντος παρέλαβεν ἡ διήγησις ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Γιγάντων τῶν ἑλληνικῶν παραδόσεων.⁵

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπίσης κύκλου ἐλήφθη καὶ ἡ ἀνέγερσις ὑπ' αὐτοῦ ὠρισμένων ὑψωμάτων τῆς Ζακύνθου, ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐκ πτώσεως.⁶

Ὁ θάνατος ἀποδίδεται εἰς τὸν δόλον φίλου. Τοῦτο προφανῶς εἶναι εἰλημμένον

¹ Βλ. Πολίτου, Παραδόσεις ἀρ. 157.

² Αὐτ. ἀρ. 8.

³ Πρβλ. Πολίτου, Παραδόσεις τ. Β' σ. 662 κέ.

⁴ Διὰ τὴν βιβλιογραφίαν πρβλ. Stith Thompson, Motiv-Index of Folk-Literature (FF Communications No 107). Helsinki 1933, τ. II σ. 348 (E 80—E 115).

⁵ Περί τούτων βλέπε τὰς παρὰ Πολίτη παραδόσεις ἀρ. 89 κέ. καὶ τὰς εἰς αὐτὰς σημειώσεις. Πρβλ. καὶ Στ. Π. Κυριακίδου, Ἑλληνικὴ λαογραφία. Μέρος Α'. Ἀθήναι 1923, σ. 163 κέ., ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄρθρον μου «Ἑλληνες, Γίγαντες» ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος ἔτ. 1926, σ. 45-54.

⁶ Βλ. ἰδίᾳ τὸ ἀνωτέρω σημειωθὲν ἄρθρον μου ἐν σ. 53, ὅπου ὁ τρόπος τοῦ θανάτου σχετίζεται πρὸς τὰ περὶ ἐλεφάντων ἀρχαῖα διηγήματα.

ἐκ τοῦ Ψευδοκαλλισθένους, ὅπου ὁ θάνατος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἀντίπατρον, διαφθείραντα τὸν οἰνοχόον αὐτοῦ Ἰόλλαν, ὅστις καὶ ἐκέρασεν εἰς τὸ ποτὸν τὸ δηλητήριον.¹

Ἡ ὑπ' ἀρ. 2 διήγησις ἐπλάσθη κατὰ τὸ πρότυπον γνωστοῦ ἑλληνικοῦ παραμυθίου, καθ' ὃ ἀτεκνος γυνὴ ἐποκτᾷ τέκνον τῇ ἐπεμβάσει τοῦ ἡλίου, τὸ ὅποιον ὅμως μετὰ ὠρισμένον χρόνον πρέπει νὰ παραδοθῇ εἰς αὐτόν. Τοιοῦτον ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ v. Hahn ἐξ Ἡλείου² καὶ ὑπὸ τοῦ B. Schmidt ἐκ Ζακύνθου.³ Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι εἰς τὴν προκειμένην διήγησιν ὁ ἥλιος αὐτοπροσώπως συνέρχεται πρὸς τὴν γυναῖκα. Ὁ Frazer⁴ θεωρεῖ τὰς διηγήσεις ταύτας καὶ ἄλλας τινὰς ὁμοίας ὡς προερχομένας ἐκ παλαιοτάτου ἐθιμοῦ περιορισμοῦ τῶν νεανίδων κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡβης,⁵ ἥτις θεωρεῖται ἐπικίδυνος διὰ τὰ περὶ τὴν νεάνίδα, ἔμψυχα τε καὶ ἄψυχα, νομίζω ὅμως ὅτι ἡ γνώμη αὐτοῦ δὲν εἶναι ἀσφαλής. Τὰ σήμερον ἀπαντῶντα εἰς πρωτογονικοὺς λαοὺς ἔθιμα οὐδαμῶς εἶναι βέβαιον ὅτι ὑφίσταντο καὶ εἰς τὴν ἀρχαίότητα, ὁ περιορισμὸς νεανίδων ἢ νέων εἰς πύργους, ὁ ἀπαντῶν εἰς παραμύθια ἢ ἄλλας διηγήσεις, δύναται κατὰ διαφόρους τρόπους νὰ ἐρμηνευθῇ, ἡ δὲ σκιαγραφία τῶν γυναικῶν καὶ πολλάκις καὶ τῶν ἀνδρῶν εἶναι ἴδιον τῶν ἀβροδιαίτων, οἱ ὅποιοι εἰς τὰ νοτιώτερα κλίματα ἀποφεύγουν τὸν ἥλιον, διὰ νὰ μὴ ὑποστῶσι τὴν ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐπίδρασιν τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ. Εἰς τὴν διὰ τὸ ἀβροδίατον σκιαγραφίαν τῶν γυναικῶν ἀναφέρονται καὶ οὗτοι τῶν δημοτικῶν ἁσμάτων, οἱ ὁμιλοῦντες περὶ ἀποφυγῆς τοῦ ἡλίου κατὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν κορασίδων καὶ ὄχι εἰς ἔθιμον, σχετικὸν πρὸς τὴν ἡβην, οἷοι οἱ ἐξῆς:

Μάννα μὲ τοὺς ἐννιά σου γιούς καὶ μὲ τὴ μιά σου κόρη,
τὴν κόρη τὴ μονάκριβη, τὴν πολυαγαπημένη,
τὴν εἶχες δώδεκα χρόνων κ' ἥλιος δὲν σοῦ τὴν εἶδε!
Στὰ σκοτεινὰ τὴν ἔλουζε, στ' ἀφεγγα τὴ χτενίζει,
στ' ἄστροι καὶ τὸν αὐγερινὸ ἔπλεξε τὰ μλλιά της.⁶

Ὁ ἥλιος εἰς τὰ ἀνωτέρω ἑλληνικά παραμύθια ἀντικαθιστᾷ δαίμονα, ὁ ὅποιος ὑπὸ διαφόρους ἐκασταχοῦ μορφᾶς χαρίζει μὲν εἰς τοὺς ἀτέκνους τέκνα, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον μετὰ ὠρισμένον χρόνον, οὐχὶ πάντοτε τὸν αὐτόν, νὰ παραδοθῇ τὸ γεννηθὲν εἰς αὐτόν. Ἡ κατηγορία τῶν παραμυθιῶν αὐτῶν εἶναι εὐρῶς διαδεδομένη ἀνὰ τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν.⁷

¹ Καλλισθένης 3, 31 κατὰ τὴν ἔκδ. C. Müller.

² J. G. v. Hahn, Griechische und albanesische Märchen. Leipzig 1864, ἀρ. 41.

³ B. Schmidt, Griechische Märchen, Sagen und Volkslieder. Leipzig 1877, σ. 104 ἀρ. 14.

⁴ J. G. Frazer, The golden bough. Ἐκδ. 3η. London 1919, τόμ. 10 (Bald the beautiful) σ. 73 κέ.

⁵ Περὶ τούτου βλ. καὶ H. Ploß—M.—P. Bartels, Das Weib in der Natur- und Völkerkunde. Neubearbeitet und herausgegeben v. Ferd. Frhr. v. Reitzenstein. Berlin 1927, τόμ. I σ. 734 κέ.

⁶ Ν. Γ. Πολίτου, Ἐκλογαὶ ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀρ. 92. Πρβλ. καὶ Παραδόσεις, τ. Β' σ. 712.

⁷ Πρβλ. τὰ παρὰ v. Hahn ὑπ' ἀριθ. 4 καὶ 5. J. Bolte—G. Polivka, Anmerkungen zu den Kinder- u. Hausmärchen der Brüder Grimm. Leipzig 1915, τόμ. 2, 329. Πρβλ. Albert Wesselski, Märchen des Mittelalters. Berlin 1925, σ. 242, ἀρ. 52. Ἀλλῃ βιβλιογραφία παρὰ Thompson, ἐνθ' ἀν. S 223. Ὁ Wessel-

Περαιτέρω ἡ διήγησις συνάπτεται πρὸς τοὺς περὶ ἀθανάτου νεροῦ μύθους, οἱ ὅποιοι ἤδη ἀπὸ τοῦ Ψευδοκαλλισθένους ἐσχετίσθησαν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον. Ὁ Ἀλέξανδρος κατορθώνει νὰ εὕρῃ τὸ ἀθάνατο νερό, ἀλλ' ἡ Μοῖρα ἐνεργεῖ, ὥστε νὰ τὸ χάσῃ καὶ οὕτω παραμένει θνητός. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο περιεργος εἶναι ἡ σύναψις τῆς διηγήσεως καὶ πρὸς τὸ ἐπίσης εἰς τὰ παραμύθια ἀπαντῶν μυθικὸν ἐπεισόδιον τῆς ἀποκρύψεως τοῦ ἥρωος ἢ τῆς ἡρωίδος ἐντὸς τεχνητοῦ ζώου, τοῦ ὁποίου παλαιότατον ὑπόδειγμα εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Δαιδάλου κατασκευασθεὶς ταῦρος τῆς Πασιφάης.¹

Ἡ ὑπ' ἀρ. 3 διήγησις ἐπλάσθη κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ αὐτοῦ παραμυθιοῦ, εὐρίσκεται μάλιστα πλησιέστερον πρὸς αὐτό.² Ἡ διαφορὰ ἀπὸ τῆς προηγουμένης εἶναι πρῶτον ὅτι ὁ ἥλιος ἐρᾶται τῆς γυναικὸς καὶ ὄχι ἀντιστρόφως, δεύτερον ὅτι διὰ τὸν φόβον τῆς ἀρπαγῆς τοῦ τέκνου ἢ μήτηρ τὸ προφυλάττει ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ τέλος ὅτι ἡ προφύλαξις ἀποβαίνει ματαία, διότι εἰς μίαν στιγμὴν ἀμελείας τοῦ ἰδίου ἀκτῖς ἡλίου τὸ ἀπάγει πρὸς τὸν πατέρα. Τὰ τελευταῖα ταῦτα ὑπενθυμίζουν τὰς περὶ τοῦ Ἀνήλικου παραδόσεις.³

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 4 ἐπλάσθη πιθανῶς κατὰ τὰς περὶ Γιγάντων παραδόσεις, οἱ ὅποιοι ἠθέλησαν νὰ ἐκτοπίσουν τὸ Θεὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ νὰ λάβουν αὐτοὶ τὴν ἐξουσίαν του.

Ὅτι ὁ Θεὸς ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἡλίου ὀφείλεται πιθανῶς εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν διηγήσεων, καθ' ὧς ὁ ἥλιος ὑπῆρξε πατὴρ του.⁴ Εἰς τὴν μυθοπλασίαν πιθανῶς συνετέλεσε καὶ ἡ παρὰ Ψευδοκαλλισθένει ἐκφραζομένη ἰδέα, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, φθάσας εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου καὶ θέλων καὶ πέραν τούτων νὰ προχωρήσῃ, προσέβαλλε πλέον τὸ θεῖον.⁵

Ἐρως ἥρωος πρὸς τὸν ἥλιον ἀπαντᾷ ὡς εἰσαγωγή καὶ εἰς παραλλαγὰς τοῦ ἀκριτικοῦ ὅσματος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀνδρονίκου.⁶

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 5 διήγησις εἶναι προσηχὴς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι ἡ γέννησις προαγγέλλεται ὑπὸ ἀγγέλου, τὸ δὲ ἀθάνατο καὶ τὸ νερὸ τῆς δύναμης τὰ προμηθεύουν μάγισσαι. Ὁ θάνατος ἐπέρχεται ἐκ φθόνου τοῦ ἐξαδέλφου του, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιοῖ τὸ βοτάνι τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖον ἐξουδετερώνει τὸ ἀθάνατο νερό.⁷

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 6 διήγησις ἀνήκει εἰς τὸν κύκλον τῶν παραδόσεων, αἱ ὁποῖαι

ski τὸ ἐπεισόδιον ἀνάγει μετὰ τινος δισταγμοῦ εἰς τὴν συνήθειαν τῆς θυσίας τοῦ πρωτοτόκου εἰς τὸ θεῖον. Βλ. καὶ R. M. Dawkins, Forty-five stories from the Dodekanese. Editet and translated from the Mss. of Jacob Zarraftis. Cambridge 1950, σ. 54.

¹ Ἀπολλόδωρος, 3,15,8. Διὰ τὰ παραμύθια πρβλ. R. M. Dawkins, ἔνθ' ἀν. ἀρ. 14.

² Τὴν περὶ τῶν παραμυθίων τούτων βιβλιογραφίαν βλ. παρὰ Thompson, ἔνθ' ἀν. T 521.

³ Βλ. Πολίτου, Παραδόσεις ἀρ. 81,82 καὶ 164 καὶ τὰς εἰς αὐτὰς σημειώσεις τοῦ Πολίτου.

⁴ Πρβλ. Πολίτου, Παραδόσεις ἀρ. 127. Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι ἡ παράδοσις προέρχεται ἐκ Ζακύνθου, δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Schmidt, ἔνθ' ἀν. σ. 131 ἀρ. 1.

⁵ Πρβλ. τὰ παρὰ Ψευδοκαλλισθένει 3, 28: Ἀλέξανδρε, παῦσαι λοιπὸν τῷ θεῷ ἀντιτασσόμενος, καὶ ὑπόστρεφε εἰς τὰ ἴδια μέλαθρα καὶ μὴ προπετεύου ἀναβαίνει εἰς οὐρανίους ὁδοὺς. Πρβλ. καὶ 2,40.

⁶ Πολίτου, Ἐκλογαὶ ἀρ. 71.

⁷ Περὶ τῶν δύο τούτων πρβλ. Thompson, ἔνθ' ἀν. E 80·E 82.

σχετίζουν τὸν Ἀλέξανδρον πρὸς τὰς Γοργόνας καὶ τὰς Νηρηίδας.¹ Αἱ παραδόσεις αὗται ἔχουν πηγὴν τὸν Ψευδοκαλλισθένη, κατὰ τὸν ὅποιον ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου Καλή, πιούσα ὕδωρ ἐκ τῆς ἀθανάτου πηγῆς, ἀποπέμπεται ὑπ' αὐτοῦ ὡς μεταβληθεῖσα εἰς Νηρηίδα.²

Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι ἀντὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου νὰ μεταβληθῶσιν εἰς Νηρηίδας, ὁ ἴδιος ἐρασθεὶς Νηρηίδος εἰσέρχεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ παραμένει πλησίον τῆς. Συνάπτεται δ' ἡ διήγησις πρὸς βράχον, ὁμοιάζοντα πρὸς κεφαλὴν ἀνθρώπου.³ Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ ἀνάμειξις τοῦ ἡλίου καὶ εἰς τὴν διήγησιν ταύτην.

Ἡ ὑπ' ἀρ. 7 διήγησις πλάττει τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, ὅπως καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 1 καὶ 2, ὡς ὑπεράνθρωπον ἔχοντα δύναμιν, τὸν δὲ θάνατον αὐτοῦ ὡς προσελθόντα ἐκ τοῦ φθόνου ἐξαδέλφου του, ὅστις ἀντὶ ἀθανάτου νεροῦ δίδει εἰς αὐτὸν τὸ νερὸ τοῦ θανάτου. Ἐχομεν δηλ. καὶ ἐδῶ ἀπήχησιν τῆς περὶ δηλητηριάσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τοῦ Ἰόλλα ψευδοκαλλισθενείου διηγήσεως. Ἡ μετάθεσις τῆς διηγήσεως εἰς τοὺς παιδικοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου πιθανῶς δεικνύει ὅτι ἡ διήγησις περιήλθε πλέον εἰς τὸν παιδικὸν κόσμον.⁴

Ἡ ὑπ' ἀρ. 8 διήγησις, ἀποδίδουσα καὶ αὐτὴ ὑπεράνθρωπον δύναμιν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ἀλλὰ καὶ ἀπεριόριστον ὑπερηφάνειαν, ἀποδίδει τὸν θάνατον αὐτοῦ εἰς τὸ θεῖον, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν νεωτέραν πίστιν δὲν ἀνέχεται τὴν ἀνθρωπίνην ὕβριν. Τοιαύτη τάσις ἐμφανίζεται, ὡς ἐσημειώσαμεν ἀνωτέρω, ἤδη εἰς τὸν Ψευδοκαλλισθένη, εἰς τὸν ὅποιον παρουσιάζεται ἐπανειλημμένως τὸ θεῖον ἀγανακτοῦν, διότι ὁ Ἀλέξανδρος ὑπερέβαινε τὰ ἐσκαμμένα, ζητῶν νὰ φθάσῃ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Κατὰ τὰ λοιπὰ ὑπενθυμίζει τὰς περὶ Γιγάντων παραδόσεις, ὡς καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 4.⁵

Ἡ ὑπ' ἀρ. 9 διήγησις περιορίζεται μόνον εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς ὑπερανθρώπου τοῦ ἥρωος δυνάμεως, ὅστις καθυπέταξεν οὐ μόνον τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τὰ στοιχεῖα.

Τέλος νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐπιστηθῇ ἡ προσοχὴ τῶν ἐρευνητῶν, ἰδίως τῶν ἀκολουθούντων καὶ ἐφαρμοζόντων αὐστηρῶς τὴν φινικιανὴν μέθοδον, ὅτι ὄχι μόνον ἀπασαὶ αἱ ἀνωτέρω διηγήσεις προέρχονται ἐκ τῆς αὐτῆς στενῆς περιοχῆς, δηλ. τῆς νήσου Ζακύνθου, καὶ δὴ αἱ ἐξ πρώται ἀπὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ χωρίον, τὸ Τραγάκι, καὶ αἱ δύο τελευταῖαι ἀπὸ τὸ χωρίον Ἁγίου Λάζαρον, ἀλλὰ καὶ ὅτι αἱ μὲν ὑπ' ἀρ. 1-2 προέρχονται ἀπὸ τὸν Παναγιώτην Μετάνοιον, αἱ ὑπ' ἀρ. 3-6 ἀπὸ τὴν Ἀντζολαν Ἀρβανιτάκη καὶ αἱ ὑπ' ἀρ. 8 καὶ 9 ἀπὸ τὴν Κατίναν Φερτσαβᾶ. Ἐχομεν δηλ. ἐνώπιον ἡμῶν παράλληλον ὑπαρξὶν πολλῶν καὶ ποικίλων μορφῶν διηγήσεων, περὶ τὸ αὐτὸ θέμα περιστρεφόμενων, ὄχι μόνον ἐν τῷ αὐτῷ στενοτάτῳ τόπῳ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ προσώπῳ. Τοῦτο ἀποδεικνύει τρανῶς τὴν ρευστότητα τῶν διηγήσεων καὶ τὴν ὑπαρξὶν περισσοτέρας δημιουργικῆς ἐλευθερίας παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τοῦ λαοῦ, ἀπὸ ὅσῃν συνήθως ἀποδίδουσιν εἰς αὐτοὺς, κλονίζει δὲ τὰ θεμέλια τῆς αὐστηρᾶς ἐφαρμογῆς τῆς λεγομένης γεωγραφικῆς μεθόδου.

ΣΤΙΑΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ]

¹ Πρβλ. τὰς παρὰ Πολίτη ὑπ' ἀρ. 551, 552, 651 καὶ 652 παραδόσεις.

² Βλ. 2,41.

³ Παρομοίαι παραδόσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ μυθοπλαστία ὠρμήθη ἐκ τῆς ὁμοιότητος βράχων πρὸς ἀνθρώπους, βλ. παρὰ Πολίτη ὑπ' ἀριθ. 277—280. Πρβλ. ἰδίαν τὴν ὑπ' ἀρ. 285.

⁴ Πρβλ. Στ. Π. Κυριακίδου, Ἑλληνικὴ λαογραφία, σ. 281.

⁵ Ἀκριβῶς ἡ παρὰ Πολίτη ὑπ' ἀρ. 127 παράδοσις ὁμιλεῖ περὶ κατακεραυνώσεως τῶν Γιγάντων, ὅπως ἡ προκειμένη περὶ κατακεραυνώσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου.